

„Du har forresten Ret, Tante! . . . Der er virkelig Stil over Manden!“

Derimod var Frøken Ragnhild øjensynlig forstemt. Hun sad tilbagelænet mod Stoleryggen, og hendes lange, spidse Fingre tumlede stedse mere nervøst med nogle Brødkrummer paa Dugen.

Emanuel forblev i Længden ikke upaavirket af den stigende Opmærksomhed, han vakte med sine Tale. Han havde i et Øjebliks Selvforglemmelse — uden at tænke paa sit Afslag ude paa Marken — drukket et Glas Vin, og hans Tone blev bestandig mere utvungen. Han formede sine Sætninger med en Lethed, som undrede ham selv, og udtrykte sig i det hele med en Mynighed, der var ham ganske uvant.

Paa een Gang opstod der nogen Uro omkring Bordet. Fra sin allerede temmelig udæskende Lovprisning af Højskolerne og den Aand, der gennem dem var udgaaet til Befolkningen paa Landet, havde Emanuel pludselig kastet Talen ind paa Øjeblikkets store Strid mellem Regeringen og Folket.

Alle saae ængstelig hen paa Onkel Joachim, hvis Hoved atter var blevet purpurrødt og svulmede op som en Ballon, der fyldes.

„Tillad mig, Højstærede!“ eksploderede han tilsidst, idet han efter tunghørige Folks Vane lagde en Haand — en højst uaristokratisk Næve med lange, røde Haartotter midt paa alle Fingerleddene op bag Øret. „Jeg hører, at De er en ivrig Beundrer af denne saakaldte Folkefrihed, min Herre, og denne . . . saakaldte . . . almindelige Stemmeret, jeg be'r! De vil da maaske tillade mig, Højstærede, at fremføre for Dem et Eksempel, som dog rimeligvis vil bringe Dem til andre Anskuelser. Jeg behøver blot at fremføre et eneste Eksempel for klart at godtgøre for Dem, hvor forkastelig, ja rent ud fordærlig denne . . . jeg be'r . . . denne saakaldte almindelige Stemmeret er for et Lands Fremtid og Velfærd.“

Fru Hassing sendte sin Mand et Blik for at faa ham til at standse Onkel Joachim. Men Doktoren, der bag sit korrekte og værdige Ydre gemte ikke saa lidt af en ungdommelig Skælmsemester, lod, som om han ikke saae det. Han fandt, at det kunde